

Tản mạn Xuân
Chủ đề: Bình thơ
Tác giả: Diễm Ngô

LÒNG XUÂN VẠN VƯƠNG

Xuân về, dân Việt thường trao nhau những lời chúc tốt đẹp, an khang thịnh vượng, tràn đầy phước lộc, vạn sự như ý. Nhưng phía sau những lời chúc đậm màu hồng đỏ, không khỏi ẩn dấu những tâm cảm ngậm ngùi, bởi lẽ vẫn có một chút gì thiếu vắng như thể một mát mát từ quá khứ vọng về... Thi ca mùa xuân vì thế, thường chuyên chở những vắn điệu ray rứt tiếc nhớ làm lòng người chùng xuống như thể chìm vào thế giới xa xưa...

Trước hết, hãy nghe Văn Nguyên Dương tỏ bày tâm cảm lạnh cóng khi xuân về, như thể ngọn gió mùa đông lùa vào tâm hồn những kỷ niệm buốt giá:

*Tết giữa mùa Đông hoa tuyết bay, [1]
Căm căm gió trắng lạnh đầy tay...
Em đến hay không chiều vẫn đợi,
Phòng không sợ giá buốt đêm nay!*

Điều đáng buồn là gió trắng và hoa tuyết không làm đất bạc màu, nhưng chính lòng người đổi thay, thuyền chuyễn bến, đã biến đất bằng thành chốn bể dâu như một vũng tang thương mãi vẫn không quên:

*Đất bạc không vì đất bạc màu,
Vì lòng không biết được nông sâu.
Kẻ đến người đi trên bến cũ
Chưa hẳn quên rồi cuộc biển dâu!...*

Nhất là cuộc đời bi thảm năm 75 đã đóng băng như vết thương không bao giờ thành sẹo, bởi lẽ niềm đau còn nguyên như giọt máu tươi trên đầu súng với chí trai ngất ngưỡng, phủ lên đất nước một màu tang:

*Trận vỡ cho lòng ta giá băng,
Sóng đỏ cuồng dâng ngập đất bằng;
Lớp lớp lê dân tràn mọi nẻo...
Phố cũ thành xưa mây phủ tang.*

Nhớ nước đã mất. Thương dân khôn khổ vì sóng đỏ ngập đất bằng. Còn em như niềm an ủi cuối cùng cũng đã “lỡ bỏ thuyền tình trên bến mộng”. Giờ đây chỉ còn lại mình ta

trong phòng không se lạnh khẽ nhấp từng hớp rượu cô đơn, vu vơ đợi ai... đợi ai... dù vẫn biết đó chỉ người tình trong mộng:

*Độc ẩm hình như chưa đủ say,
Cắm cắm gió trắng lạnh đầy tay...
Em hẳn không về... sao vẫn đợi,
Phòng không se lạnh suốt đêm nay.*

Xuân đóng băng với Văn Nguyên Dưỡng, xuân lại bỏng cháy nắng hạ với Thu Tuyết từ Úc Châu, làm nhà thơ nghiền nghiền nghe máu đào tan chảy:

*Mặc áo xuân cho Melbourne đang hạ
Ngan ngát đất trời mùi nắng trái hanh hao
Chút nhớ thương tan chảy giọt máu đào
Nghe nghiền nghiền thôi thì xuân trong hạ*

Cùng chung nỗi nhớ quê hương, Nguyễn Đức Bạt Ngàn đã trải vào thơ những vần điệu thật ngậm ngùi. Nhà thơ đã cảm nhận tính chất bi đát của cuộc tạm dung chẳng khác nào như cánh én lẻ bạn trong cuộc lưu đày với bao tủi nhục:

*từ một lần hoạn nạn
cẩn rǎng quên hẹn thề
ta chim trời lẻ bạn
giữa đường bay điên mê*

Tuy cẩn rǎng quên hẹn thề của tuổi trẻ tang bồng, nhưng làm sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ trước cảnh quê hương quay cuồng trong bão táp, đất nước mờ mẫm trong bóng đêm, xã hội đảo điên mất hết nhân tính và tình người:

*sầu như bão táp
phận người bon chen
xót thời vô pháp
sơn hà tối đen*

Trong cơn bão thời mạt pháp hôm nay, Việt Nam chỉ còn là nhà tù, tù nhỏ cũng như tù lớn, hủy diệt bao tinh hoa, giết chết mọi quyền tự do, đày đọa cả giống nòi bạc phước:

*miếng cơm ngậm nước
gông cùm đói no
giống nòi bạc phước
đâu rồi tự do*

Cảm nghiệm những mất mát to lớn đó, nhà thơ đã tự trách mình và thú tội với tổ tiên thay cho dân Việt, đã một lần ngây thơ ảo diệu, để toàn cõi đất nước lọt vào tay hoang thú. Hậu quả thật bi thảm! Đất nước điêu linh, dân tộc ly tán:

*tự một lần ảo diệu
tự một lần ưu mê
giờ ta, thân thất thoát
ôi mười năm xa quê*

Thế là mất tất cả! Đất nước lọt vào tay giặc. Em sang ngang vui duyên mới. Còn ta làm thân biết xứ cô đơn quanh quẽ. Đó không chỉ là mối sầu riêng anh, mà là mối sầu chung của xứ sở, của kiếp người:

*em nước mắt ta hôn sầu biệt xứ
hẹn hò nhau về trên bến nghìn trùng
em hôn phối ta sau này quanh quẽ
vòng tay nào là xứ sở sầu chung*

Qua dòng thơ của Hạo Nhiên Nguyễn Tấn Ích, chúng ta cũng cảm nghiệm sâu xa nỗi đoạn trường của người dân mất nước, đem sinh mạng đổi lấy 2 chữ tự do, chấp nhận cuộc sống lưu vong nhưng lòng luôn luôn hướng về quê cũ:

*Tháng ngày quê cũ vẫn vương
Kỷ niệm xưa lắm đoạn trường thế nhân
Bước chân in dấu phong trần
Non cao đày đọa khổ thân một thời*

Trong đêm giao thừa hương khói nghi ngút, với cảm thức lưu vong, tác giả đã thắm nguyện giữ mãi tấm lòng sắt son với nước non:

*Năm tàn đếm ánh sao rơi
Đêm Ba Mươi tính nửa đời lưu vong
Đốt hương nguyện với cõi lòng
Giữ hồn quê mẹ trắng trong xứ người*

Nơi đất khách, nhà thơ đành chấp tay khẩn nguyện tổ tiên hộ phù con cháu thoát con hoạn nạn, độ trì đất mẹ yên vui, chờ mong mùa xuân thanh bình:

*Mâm cơm cúng Tết Tiên đường
Vái hồn linh khắp mười phương hiện về*

*Độ trì đất mẹ trời quê
Một mùa Xuân mới bốn bề yên vui*

Với những vần điệu đầy hùng khí, Ngô Minh Hằng đã biểu tỏ quyết tâm đấu tranh, dùng ngòi bút làm vũ khí chiến đấu, quyết dựng lại mùa xuân dân tộc đã bị cướp mất:

*Mẹ ơi, xuân đến, Xuân đang đến [2]
Con vẫn bốn ba, vẫn xừ người
Vẫn bút con làm gươm chiến đấu
Vẫn thắm hẹn mẹ một ngày vui*

Không khỏi buồn lòng trước hiện tượng một số người Việt bị tha hóa xa cội quên nguồn, nhưng nhà thơ vẫn tin tưởng vào tương lai đất nước, vì đa số con dân đất Việt vẫn một lòng son sắt với quê hương:

*Cũng may, còn những lòng son sắt
Tổ quốc muôn đời ở trái tim
Mẹ có nghe không hồn nước gọi
Và người sẽ tỉnh giấc oan khiên!*

Từ niềm tin tưởng đó, nhà thơ đã mơ thấy ngày về vinh quang của trăm con bốn biển, cùng nhau núp dưới cánh mẹ đón chào mùa xuân:

*Một ngày mẹ ạ, không xa nữa
Cờ sẽ vàng bay khắp núi sông
Con mẹ sẽ về bên cạnh mẹ
Mùa Xuân vì thế, đẹp vô cùng!*

Với niềm tin sắt đá, với lời nguyện thành khẩn, nhất là với quyết tâm đấu tranh, chắc chắn mùa xuân thanh bình sẽ trở về với dân Việt một ngày không xa.

Diễm Ngô/Ngô Quốc Sĩ

Bkt ghi chú:

[1] Trích thơ **GIÓ TRẮNG**
[https://nhayduwdc.org/tn/vnd/ny/2019/ndwdc_tn_vndny2019_giotrang_2019FEB04_mon.htm]

[2] Trích thơ **XUÂN ĐẸP VÔ CÙNG**
[https://nhayduwdc.org/tn/nmh/tet/2019/ndwdc_tn_nmh_tet2019_xuandepvocung_2019FEB01_fri.htm]

Nguồn: Internet eMail by vnd chuyên

Đăng ngày Thứ Sáu, February 15, 2019

Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH